

 MAME RADI BESTSELLERY

*Simona
Kutišová*

16+

Srdce pre
Morku

III
MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

Simona
Kutišová

16+

Srdce pre
Morku

Copyright © Simona Kutišová
Cover Photo © Adobe Stock

ISBN: 978-80-89967-25-4

SRDCE PRE MIRKU

Simona Kutišová

III
MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

*Celý den, celou noc jsem mu psal,
že mu neodpustím.*

*To nic, které mi doma zbylo,
to ticho, co by se do stěn vrylo
A na to on, že to zná líp než já,
jenže co s tím?*

*Že každý máme svoji práci
a v téhle že se neuplácí.*

*Já těm lžím nevěřím
a Ty se začneš smát
a tak vím, že jsi tu,
že to nechceš vzdát.*

...jen zůstaň tu se mnou...

Kryštof - Zůstaň tu se mnou (Za sny)

PROLÓG

Keď sme v škole dostali za úlohu napísať úvahu na tému *Čo pre mňa znamená mama*, zapotila som sa. Nikdy som nebola veľmi na písanie, emócie za mňa prejavovala hra na husliach, a tak som úlohu neustále odkladala. Posledný deň pred odovzdaním som vystresovaná sedela s mamou v obývačke s pukancami v miskách. Zavolala ma, nech si s ňou pozriem jej obľúbenú francúzsku komédiu *Drž hubu!* s Gérardom Depardieu, ktorého milovala. Presvedčila ma, že chvíľka oddychu mi prospeje a možno na niečo prídem. Znovu raz mala pravdu. Uprostred filmu som sa na ňu zahľadela – na slzy smiechu, čo jej stekali po tvári, na jemné vrásky, lemujúce kútiky sivých očí – a zrazu som vedela, čo napíšem. Utiahla som sa do izby a sadla som si za stôl.

Človek vníma prítomnosť niektorých ľudí vo svojom živote ako samozrejmosť. Zabúda im povedať, ako ich ľúbi a aký je šťastný, že ich denne vída. Dnes som si všimla mamin úsmev, ktorý jej z tváre mizne len málokedy. Jemné vrásky v okolí očí, spôsobené smiechom, ale aj starosťami. Tento okamih ma prinútil zamyslieť sa nad tým, čo všetko pre mňa dokázala obetovať a čím všetkým dáva mama deťom pocítiť, ako ich ľúbi. Vážim si ju za to, že dokázala počas nocí niekoľkokrát vstať, aby ma upokojila, keď ma mučili zlé sny. Ako sa počas častých migrén pozviechala z postele, len aby sa o mňa postarala.

Spomínam si na deň, keď som si zlomila ruku. Rýchlo ma odviezla na pohotovosť, kde ma držala za druhú ruku a dodávala mi odvalu. Naučila ma vydržať bolesť, trápenie i strach. Učila ma, že nič nie je také zlé, ako to na prvý pohľad vyzerá.

Pamätám si, že v prvý deň, keď som prešla školskou bránou, si potajomky utierala slzy. Ja som sa tešila na nových kamarátov a zážitky. Ona si uvedomovala, že robím prvý krok do sveta a stávam sa veľkým dievčaťom.

Vážim si ju za to, že aj keď prišla z práce unavená či podráždená, venovala sa mi a učila sa so mnou, hoci ja som jej to neuláhčovala. Chcela, aby som to raz niekam dotiahla a až teraz to dokážem oceniť.

Bola pri mne, keď mi prvý raz zlomili srdce. Nechcela som ju tým zaťažovať a predsa, ako správna mama,, vycítila, že sa so mnou niečo deje.

Mlčky prišla a stačil jediný nežný pohľad, jemné stisnutie ruky a slzami som jej zmáčala plece. Dovolila mi zhodiť všetko trápenie a záťaž z niekoľkých dní na ňu. Sedela a počúvala ma. Nikdy ma nezradila.

Moja mama je úžasná. Lúbim ju celým srdcom a nedokážem si predstaviť, že tu raz nebude. Kiežby som k nej mohla kedykoľvek prísť, porozprávať sa, pomôcť jej a vrátiť všetku lásku, ktorú mi venovala počas svojho života. Kiežby raz, keď budem mať svoju rodinu, prišla ona a venovala svoj čas a obrovské srdce mojim deťom.

Pretože srdce mamy je nekonečne veľké. Pripomína líku plnú kvetov. Aj keď si kvietok – kúsok jej lásky – odtrhnete, zas a znova vyrastie ďalší. Mama je anjel na zemi, ktorého Boh zoslal, aby rozšial lásku aj medzi ľuďmi. Želám si, aby som raz bola rovnaká, ako je ona, a aby každé dieťa na zemi mohlo mať takú mamu, akou je tá moja.

Skvelú.

Fantastickú.

Milujúcu.

Som vďačná osudu, že som sa narodila človeku, pre ktorého znamenám tak veľa, a že som mala to šťastie, že ma ľúbi nadovšetko.

Toto bola moja mama. Nieкто, koho som odjakživa milovala najviac na svete, veď som nikoho iného nemala. Nieкто, na koho som sa mohla spoľahnúť. Mama – fialka v zime. Snežienka na jar. Anjel na zemi. Bola som presvedčená, že bude pri mne stáť naveky. No niekedy si nebo povolá anjelov zo zeme skôr, než si stihneme uvedomiť, akí sme vďační, že pri nás stáli aspoň určitú čas nášho života. Skôr, ako im to stihneme povedať.

1. KAPITOLA

Pred 2 rokmi

„Fakt s nami nechceš ísť, babi?“ obrátila som sa s úsmevom k starkej, kým som ukladala maslové rožky s paprikou do ruksaku.

„Dobrý pokus, Mirka, ale nie. Len si pekne užite výlet. Ja vám zatiaľ pripravím niečo dobré a najmä výdatné k neskorému obedu,“ ozrejmila babina, mračiac sa na suchú stravu. „Čo by ste si dali?“ Neustále vyvárala špeciality, ktorým sa nedalo odolať, a mne vďaka tomu, na rozdiel od mamy, čím ďalej tým viac rástlo brucho.

„Dobre vieš, čo ľúbime,“ zasmiala som sa, pobožkala som ju na krásne líce a preniesla som ruksak do chodby.

„Nemám kôpor, ale však ja niečo vymyslím. A poriadne sa natrite, nie že sa na tom slnku uškvaríte. Zdržiaajte sa v tieni. Mali ste si vziať nejaké čiapky. Keď bola Tereška malá, každú chvíľu dostala úpal.“

„Maminočka, len sa ty nestrachuj,“ vyšla z kúpeľne mamina, krásna a vysmiata ako vždy. Prihľadila si svetlohnedé zvlínené vlasy, pričom jej na zápästiach zaštrngotali pestrofarebné náramky, ktoré nosila, odkedy sa pamätám.

„Beriem si klobúk. Ako v ňom vyzerám?“ nasadila si ho na hlavu, obtočila sa okolo svojej osi a veselo na mňa žmurkla.

„Ja vám dvom s Dankou niekedy skutočne nerozumiem. Vo vašom veku by som čakala trochu viac rozumu a najmä decentnosti,“ zamračila sa babina na ľahké žlté tielko a krátke šortky, v ktorých vynikali mamine dlhé nohy.

„Maminka moja, na Danku nemá nikto. A nejdeme predsa do opery, ale do zoo. V jednom z najhorúcejších dní tohto leta.“

„Veď práve. Máš aj...“

„Áno, mám so sebou aj inzulín,“ vzdychla si mama, zložila slamený klobúk z hlavy a zľahka božkala babinu na líce. „Viem sa o seba postarať, mami. Neboj sa. No a teraz už poďme, lebo kým vyrazíme, bude večer,“ schytila svoju tašku a vyšla von. Naposledy som babine zamávala a o pár minút sme už sedeli v aute na ceste za dobrodružstvom.

Občas sme si s mamou spravili spoločný rodinný výlet. Vo dvojici. Bohužiaľ, nažívali sme si v byte v čisto ženskej spoločnosti. Keď dedko

zomrel, predali dom a presťahovali sa do paneláku. Teta Danka si zaobstarala garsónku a mama sa rozhodla zostať s babinou, ktorá jej pomáhala so mnou.

Pred šesnástimi rokmi sa totiž mama šialene zamilovala do sympatického tmavookého muža. A zdalo sa, že aj on do nej. Malo to len jeden háčik, milý páňko bol už ženatý. Mamina to zistila neskoro, a keď mu oznámila, že ma čakajú, zmizol ako ranná rosa. Odvtedy o ňom nepočula a nevidela ho. Spomenul si niekedy na ňu? Alebo bola preňho len jednou z mnohých? Nerozprávala o tom, oboznámila ma len o mojom pôvode, ale ktovie, či naňho denne nemyslela. Vždy, keď sa na mňa zadívala. Mala som tmavé oči a mierne špicatý nos, pravdepodobne po ňom, a už teraz som bola o niečo vyššia ako mama. Aspoň pery som mala rovnako plné ako ona. Zaujímalo by ma, či sa ten, koho by som mala nazývať otcom, obával, že mu jedného dňa zaklopem na dvere, alebo že sa budem chcieť stretnúť s nevlastnými súrodencami. Mám vôbec nejakých? Keď som bola mladšia, často som sa nad tým zamýšľala, ale po čase som si zvykla. Jeho chyba, on prišiel o fantastickú ženu, ktorá mu darovala celé srdce. Mama si už po mojom otcovi priateľa nenašla a hoci mala asi dve vážnejšie známosti, žiadna z nich nevyšla.

Celú cestu sme pretrkotali. Milovala som tieto chvíle. S mamou sme boli skôr ako sestry, najlepšie kamarátky, dalo sa s ňou rozprávať o čomkoľvek a bola aj za každú srandu. Hoci, treba uznať, že nebola natoľko strelená ako teta Dana, ktorej sa v niektorých oblastiach sotva ktosi vyrovnal.

„Takže? Kam najskôr?“ nadýchla som sa nadšene lepkavého vzduchu, keď sme konečne prešli turniketmi.

„Všade!“ vytiahla mama fotoaparát a vykročili sme v ústrety klietkam a ohradeným trávnatým či vodnatým plochám. Prebehli sme vtáctvo, opice a urobili si prestávku pri slonoch a surikatách. Spočiatku sme kráčali rezko, plné sily, no postupne, čím bolo slnko vyššie, začala mama zaostávať, hoci sa tvárila, že sa nič nedeje.

„Nie si unavená? Môžeme si chvíľu posediť v tieni,“ ukázala som na drevené lavičky vedľa zábradlia, ktoré oddeľovalo návštevníkov od statných zvierat.

„Nie, nie som. Len je dosť teplo,“ vytiahla fľašu s vodou a odchlipla si.

„Čo je?“ spýtala som sa, keď som zaregistrovala znechutený výraz na jej tvári.

„Je odporne teplá.“ Zhlboka sa nadýchla.

„Kúpime chladenú. Počuj... neklesol ti cukor?“ spýtala som sa priamo, pretože sa mi nepáčilo, ako zbledla.

Pokrútila hlavou. Ďalšie slová som nateraz prehltna, ale občas ma rozčuľovala svojou tvrdohlavosťou. Najradšej by všetko vydržala, dokonca viac ako všetko. Vždy mala pocit, že musí byť silnejšia ako život, ktorý s nadšením ľuďom podráža kolená.

„Aj tak si sadneme, tešila som sa na slony, chcem si ich vychutnať,“ prinútila som ju oddýchnuť si. Chvíľu sa mračila, ale tieň nám obom pomohol. Ešte niekoľko minút som ju po očku sledovala. Od trinástich trpela cukrovkou, občas jej cukor skákal ako bláznivý, napriek pravidelným dávkam inzulínu. Hoci, je pravda, že mama si zrejme nikdy celkom nezvykla na dokonale pravidelný režim. Ale ak aj robila všetko, ako bolo treba, občas svoje sily prepínala. Raz jej cukor tak veľmi klesol, až zamdlela. Vtedy som si myslela, že zomiera, nemohla som ju prebrať. Našťastie sa to prihodilo uprostred námestia a dobrí ľudia zavolali záchranku. V nemocnici ju dali dokopy. Vtedy sme sa tuším prvýkrát riadne pohádali. Tak ma vystrašila, až som na ňu, keď sa prebrala, kričala. A jej sa dotklo, že sa k nej správam ako k decku. Ale napokon uznala, že moje obavy a rozhorčenie sú opodstatnené a ospravedlnila sa mi. Odvtedy mala v taške vždy cukrík alebo aspoň džús, občas som ju skontrolovala aj ja.

„Pôjdeme?“ ozvala sa.

Vrátili sme sa k šelmám. Odjakživa som milovala statné a hrdé zvieratá ako levy, tigre či pumy. A hoci by som ich nechcela stretnúť niekde na ulici či v džungli tvárou v tvár, takto spoza skla som obdivovala ich majestátnosť a silu a prostredníctvom dokumentárnych filmov odvahu a starostlivosť o mláďatá. Ak by som sa mohla zmeniť na zviera, určite na tigra. Mama sa mi často smiala, že som ním v minulom živote určite bola, pretože bez mäsitej stravy som bola veľmi zlá. Jej sa to vravelo. Ona zrejme bola veвериčkou, keďže neustále chrunkala oriešky a na mäso si občas nespomenula aj týždeň, iba ak kvôli mne.

„Raz musíme ísť aj do Bratislavy, chcem vidieť bielych tigrov.“

„Mohli by sme postupne precestovať celé Slovensko. No... celé zasa nie, musíme myslieť na financie, ale... čo by si povedala na Tatry? Vždy som túžila vidieť Vysoké Tatry, vyšliapať na Hrebienok, pozrieť sa na Štrbské pleso...“ zasnivala sa.

„Áno! Som za všetkými piatimi. Ale mohli by sme nahovoriť aj babinu. Zmena prostredia by jej neublížila. A toľko zelene... oddýchl by si.“

Mama medzitým vytiahla rožky a jeden mi podala. Utiahla sa k lavičke, otočila sa ľuďom chrbtom, vpíchla si inzulín a onedlho už veselo chrúmala našu desiatu.

„Aj teta Dana by isto rada išla. Viem si predstaviť, že by dovliekla aj niektorého zo svojich priateľov a spoločne by tam meditovali.“

„Nestraš,“ zasmiala sa mama. Teta Danka neustále hľadala toho praveho, v tejto oblasti sa ani jednej zo sestier Andráškových nedarilo. Teta nikdy nevydržala príliš dlho sama, ale vždy natrafila na podivínov, ktorí ju buď oklamali, podviedli, alebo vyžmýkali z peňazí. Jeden jej dokonca pred pár rokmi vybielil účet. Vtedy sa zosypala a mama ju musela dávať dokopy. A hoci bola mladšia, tetu musela často napomínať. Počúvať ich bývalo zvyčajne veľmi zábavné. Keď sa teta pozbierala, zaumienila si tráviť voľný čas na joge a dodnes ju to neomrzelo.

„Čo robíš?“ mrkla na mňa, keď som stlačila spúšť.

„Fotím ťa. Nech máš pamiatku. A aby si mi verila, že vyzeráš dobre. Aspoň sa ma na to nebudeš musieť vypytovať každý deň pred odchodom do práce.“

Mama len prevrátila očami, ale uškŕňala sa.

Ďalšou zastávkou boli lamy a ťavy. Mamina ruka ihneď vystrelila k plotu, aby pohladila srst' lamy stojacej najbližšie. „No nie je krásna?“

Lama si ju prezrela hodnotiacimi pohľadom a zrejme usúdila, že návštevníčka potrebuje vylepšiť, tak sa nadýchla... a oplúla ju.

„Ježiši!“ vykrikla mama a odskočila, pretierajúc si tvár pokrytú slizkou tekutinou. Ten pohľad bol na nezaplatenie. Zachvátila ma vlna smiechu, až som mala problém stláčať spúšť. Ale musela som, toto bol pamätný okamih, len nech sa vidí, ako jačala a tancovala odzemetok pri prvom stretnutí s lamou, ktorá sa na nás teraz pohoršene dívala.

„Tak tebe je to smiešne?“

Vyplazila som jej jazyk a ona ma stiahla k sebe. „Dáme spoločnú, aj s tou úchvatnou lamou.“

A tak vznikla bohovská selfie so mnou so slzami smiechu na lícach, mamou so zvráštenou tvárou, ešte stále so stopami slín, a dokonca sa nám v pozadí zjavila hlavná aktérka s vypúlenými očami a pootvorenou papuľkou.

„Dáme si ju na nočný stolík,“ rozhodla som, „je načase vynoviť výzdobu v izbách.“

„Tiež si myslím. Tie tvoje úchylky dať vyvolať vždy len ponižujúce fotky...“

„To mám po tebe. Ty si si s radosťou vystavovala fotky, na ktorých som ťa ako malá pokrstila.“

„Kam sme to dospeli,“ vzdychla si mama, naposledy sa poriadne pou-tierala vreckovkou a pohrozila lame. „Keď prídeме nabudúce, neopováž

sa urobiť niečo podobné. Náhodou stretnem životnú lásku a kto ma bude chcieť takú slizkú?“

Len žartovala. Vedela som, že slovo životná láska v jej slovníku v skutočnosti neexistuje. Tú už zažila, pretože životná láska je vraj niečo, čo človek zažije zvyčajne len raz, na čo má nezabudnuteľné spomienky, niečo, čo už nikdy zo srdca nezmaže, a tým niečím som v tomto prípade bola ja. A odvtedy už bola opatrná, aby svoje srdce len tak nedarovala.

„A ako by mala vyzerat tá životná láska?“ spýtala som sa ako už mnohokrát predtým. Hoci sa jej vyhýbala, nebránilo nám to snívať. Často sme sa zhovárali o vysnených mužoch, o hrdinkách v knihách, ktoré sme prečítali, o silných mačoch, ktorí ohurovali svojimi svalmi, aj o romantických rojkoch, ktorí dokázali o láske rozprávať samé krásne veci.

„No ako... ako... ako Alvaro Soler! Fešák s tmavými očami, v ktorých sa môžeš stratiť, ktoré ťa zohrejú, keď cítiš vo svojom vnútri chlad,“ vzdychla s neprítomným pohľadom. „S tmavými hustými vlasmi a dobre stavaný. Nie príliš chudý, veď ako by pri mne vyzeralo špáradlo...“

„Myslíš na toho tetinho posledného?“ uškrnula som sa a rovnaký výraz tváre mi bol odpoveďou. Ten chlap bol chodiacou kostrou, ale k tete sa hodil, tiež nemala tuku nazvyš. „Babina by ho vykrmila.“

„O tom nepochybujem. Ale aj tak je najdôležitejšie, aký je vo svojom vnútri, Mirka,“ pozrela sa na mňa a posadila sa na lavičku v tieni a ovievala sa klobúkom. „Nikdy si nevyberaj chlapca podľa vyzoru, nikdy. Vždy sa ho snaž spoznať v najrôznejších situáciách. Či má rád zvieratá, deti, ako sa správa k ľuďom, ktorí preňho nemôžu nič urobiť. Nenechaj sa zlákať pozlátkom. A nikdy sa nikomu neodovzdaj príliš skoro.“

Nastalo ticho. Neodvážila som sa nič povedať. Zdalo sa mi, že pre mamu je to upozornenie dôležitejšie ako všetky doteraz, hoci som ho ešte veľmi nechápala. Mala som šestnásť, život bol pre mňa gombička a netúžila som po ničom inom, len aby som sa niekomu zapáčila. Aby som sa cítila žiadaná, atraktívna, čo som zatiaľ nepocítila. Vždy som mala dostatok tukových vankúšikov, hoci by som sa nezaradila k dokonalým moletkám. No nebola som rozhodne žiadna štíhla modelka. Nachádzala som sa v pásme šedého priemeru, možno tesne pod ním, čo vôbec nebolo výhrou.

Zrazu sa mama oprela dľaňami o stehná, zhlboka sa nadýchla a privrela oči.

„Čo ti je?“

„Točí sa mi hlava. Vyber mi z tašky džús, prosím ťa.“

Rýchlo som ho vybalila a podala jej ho. Dvakrát si odpila a vrátila mi fľašku nazad. „Ďakujem...“

Ešte chvíľu som ju znepokojene pozorovala.

„Mali by ti lepšie nastaviť inzulín.“

„Veď toto sa občas stáva. Keď som bola mladá, dokonca som raz omdlela na rande,“ zasmiala sa a s privretými očami sa oprela o lavičku. „Vieš si predstaviť, ako chalan stresoval? Vtedy som ešte štrajkovala, myslela som si, že som najmúdrejšia na svete a odmietala som si vpichovať inzulín. Mama zrejme skôr zošedivela len kvôli mne.“

„A čo urobil on?“

„No čo, poplieskal ma po lícach, ako to býva vo filmoch.“

„A nič viac?“ dychtivo som jej visela na perách.

„Nie, nepovedala som mu, že mám cukrovku, nemal to odkiaľ vedieť.“

„Ale veď si mohla upadnúť do kómy!“

„Ja viem, Mirka, ale mala som pätnásť, nechcela som každému chlapcovi vykladať, že mám takýto problém. Chcela som žiť bez obmedzení.“

„Tak ale čo bolo potom?! Veď ma nenapínaj! Nikdy si mi to nespomínala!“

„Na tej zábave boli aj moje kamarátky a tie vedeli, čo v takých chvíľach robiť. Tušili, že som zrejme neodpadla kvôli prehriatemu vzduchu, a rýchlo mi pomohli.“

„To muselo byť strašné,“ striaslo ma. „Človek je na rande a zrazu mu partner padne na zem. Ja by som na jeho mieste asi spanikárila.“

„Nespanikárila,“ pozrela sa na mňa, „ty si už so mnou zvládla všeličo, aj prudký pokles cukru. Ty si silná, Mirka, a máš skúsenosti. Ale on bol hotový. Akosi ho to vystrašilo, odvtedy sme už boli len priateľmi, o nič viac sa nepokúsil. Pre istotu.“

„Pche!“

Po tomto rozhovore sme sa pohli ďalej. Zajedli sme si, po obede sme absolvovali prehliadku Bojnického zámku, a keď sme konečne došli domov, kde už rozvoniavali plnené šampiňóny na zapekaných zemiakoch, boli sme obe vyčerpané. Keď sme sa osprchovali a, chváliac babinu do nebies, sa aj poriadne najedli, zvalili sme sa v obývačke na gauč a pozreli sme si jeden z mnohých dielov telenovely Feriha. Toto bol domov. Mój domov. V prítomnosti najlepších žien, ktoré ma ľúbili a urobili by pre mňa všetko.

2. KAPITOLA

„Držím palce, nech rande dobre dopadne,“ ozvala sa mama, opierajúc sa o veraje dverí mojej izby, kým ja som dokončovala posledné úpravy zovňajšku. Stretko by som ani nenazvala rande. Virčík, môj učiteľ z hudobnej, vybral niekoľkých z nás, aby sme s ním šli na koncert známeho orchestra. A keďže som patrila medzi šikovnejších huslistov, ušlo sa tejto cti aj mne. Tešila som sa dvojnásobne, pretože mal s nami ísť aj chalan, talent na basu, ktorý sa mi už dlhšie páčil. A občas sa mi zdalo, že aj ja jemu. Síce sme doteraz nemali veľa príležitostí na rozhovor, no Virčík mi spomenul, že sa na mňa Marcel pýtal. To bolo predsa jasné ako dnešné belasé nebo! Bezpodmienečne som musela vyzerat fantasticky!

„Radšej nabudúce vysvetli babine, aby nevarila šošovicu vtedy, keď mám ísť preč,“ zašomrala som a uhladila som si sukňu, jednu z mála, ktoré som kvôli mohutnejším stehnám nosila. Keď som odtrhla kritický zrak od zrkadla, stretla som sa s maminým pobaveným pohľadom.

„Tak si si mala dať chlieb.“

„Môžem ja za to, že babina tak super varí?! A nie je to rande,“ dodala som a kýchlá, dnes už dvadsiatykrát. Nikdy som nebola alergická, ale posledné dni mi neustále slzili oči a prskala som od rána do večera, čo ma hnevalo, keďže kvôli tomu zlyhali všetky pokusy naniest' si na riasy špirálu.

„Keď nie je, tak nie je,“ zdvihla mama ruky v obrannom geste. „Ale pristane ti to.“

Vždy vedela, čo povedať a ako ma povzbudiť.

„Ďakujem... Fajn, tak bežím, nech ma Virčík nenechá pred školou. Majte sa!“ veselo som im zamávala a nervózna sa rozbehla v ústrety dokonalému popoludniu. Hra na husliach bola moja vášeň, i keď mi bolo jasné, že zatiaľ ani na jedného zo svetových huslistov nemám. Nekonečné cvičenia som neznášala a pri nezáživných klasických skladbách som sa často premáhala. Pri predstave, že by som musela vyhrávať sedem hodín denne ako Niccolò Paganini, keď bol mladý... Mňa vždy boleli ruky, bola som trochu nedisciplinovaná študentka plná kontrastov, ktorá milovala obdobie koncertov, rytmické skladby a čas, keď už sa mohla nechať unášať plynulými tónmi. Hoci som chodievala do umeleckej školy, patrila som k tým, ktorí mávali súkromné hodiny, a tak aj prístup vyučujúceho bol

trochu iný a ja som smela hrať aj iné skladby ako klasiku. Nesmierne rada som si vždy zohnala noty moderných piesní, ktoré práve hrali v rádiách.

Pred umeleckou školou už postávali traja študenti. Spomalila som, skontrolovala sukňu s blúzkou, vyfúkala si už mierne zodratý nos a s pokusom o úsmev som podišla k Marcelovi. V tmavých nohaviciach a košeli vyzeral úžasne. Občas sme sa stretli na chodbe školy, niekoľkokrát som ho počula hrať na koncerte. Struny na base hladil, akoby to bolo milované dievča, a privieral pritom zelené oči, aby hudbu naplno precítil. Zovňajškom trochu zodpovedal mojim a maminým predstavám o životnej láske. A ak dokázal tak sladko hrať, musel byť úžasným aj vo vnútri, no nie?

„Ahojte,“ pozdravila som všetkých. V tej chvíli som si uvedomila, že s Marcelom sme nikdy neprehodili viac ako niekoľko viet. Uvedomila som si, ako som predbiehala, keď som sa div nezbláznila z vedomia, že sa spýtal, či prídem. Veď to možno vôbec nič neznamenalo!

„Ahoj, Mirka,“ kývol mi hlavou a aj naďalej sa obzeral okolo seba. No, čakala som vrejšie privítanie, ale čo už. Ďalších dvoch – vysoké dievča a chlapca s tunelom v ušiach – som nepoznala a zdalo sa, že ani Marcel nie.

„Výborne, už sme všetci,“ tleskol Virčík, keď sa vynoril z budovy. „Tak behom do kostola, nech nemeškáme. Poriadne počúvajte, precíťte ich hru, sú fantastickí.“

„Ja sa tak teším, že vybral aj mňa,“ prehodila som, kráčajúc popri Marcelovi. Posmelilo ma, ako sa pokúsil dostať ku mne bližšie. Virčík sa zarozprával s tunelovým chalanom a dievča s niekým telefonovalo. Nikto nám nevenoval pozornosť.

„Ja tiež.“

Komunikácia viazla. Takto som si to nepredstavovala. Možno ho brzdil môj červený nos.

„Na zdravie,“ ozval sa, keď som piatykrát kýchla.

„Vďaka.“ Možno ho moje kýchanie rušilo. Dúfala som, že v chladnom priestore ma to prejde.

Usadili sme sa všetci do jedného radu. Prišli sme tesne pred začiatkom, boli presní. Nestihla som sa spamätať a už ma unášali nádherné tóny. Orchester sa skladal aj z dvoch žien, hrajúcich na basu, od ktorých Marcel nemohol odtrhnúť zrak. Nezazlievala som mu to, boli úžasné. A tí huslisti!

Bola som vďačná mame, že ma nakoniec prinútila chodiť na hudobnú. Ona nikdy nemala tú príležitosť, hoci hudobný nástroj bol jej sen. Rodičia neverili, že by na to mohla mať talent, tak dotlačila aspoň mňa. Keď si predstavím, ako sme sa kedysi kvôli tomu hádali. Ja som trucovala a robila som jej napriek, len aby som ten drevený nástroj nemusela chytiť

do rúk. A potom som si ho zamilovala a musela sa zmieriť s jej víťazoslávnymi pohľadmi. Bola mojím najvernejším fanúšikom. Často sedávala vedľa mňa, keď som sa učila nové skladby, upozorňovala ma na falošné tóny a chválila, keď sa mi mimoriadne darilo. Spoločne sme vyhľadávali moderné skladby, ktoré by sa dali prehrať aj na husliach.

Hudobné nástroje dokázali zázraky, ale ak sa spojili, na okamih sa zem stala rajom. Milovala som podobné koncerty. Chlad mi skutočne pomohol a kýchl som počas koncertu len minimálne. Horšie však bolo, že babinina šošovica oživala a v bruchu mi tlmene škvrkalo. Obávala som sa, že si to Marcel všimne. Možno si to už aj všimol, ktovie.

Kým sme vyšli z kostola, musela som sa sústrediť na seba. Hnevala ma babina so svojimi experimentmi v najnevhodnejšie dni a modlila som sa, aby sa mi nestala najväčšia hanba v živote. Cesta domov bola jedna z najdlhších. Marcel sa mi prihovril len občas. Možno si aj všimol, ako zvláštne kráčam, a po chvíli to vzdal a venoval sa tej vysokej babe. Slzy som mala na krajíčku. Tolko som si od dnešku sľubovala! Malo to byť celkom inak! Opäť mi zaškvrkalo v bruchu. Rozlúčila som sa a najrýchlejšie, ako sa so stisnutým zadkom dalo, som sa ponáhľala domov.

Na schodisku činžiaku mi povolili nervy a rozplakala som sa. Vletela som do bytu s istou úľavou, že sa budem môcť niekomu pošťažovať, ale vyrušili ma náreky tety Dany. Započúvala som sa. No paráda, opäť sa prišla vyžalovať z nešťastného vzťahu.

„Mirka?“ nakukla mi mama do izby, keď som plesla dverami. Niekoľko sekúnd si ma premeriavala a potom vošla dnu a zatvorila za sebou. „Nedopadlo to dobre?“

Mykla som plec, dívajúc sa von z okna. Urýchlene som si zotierala slzy.

Mama si sadla na posteľ. „Ak si chceš vylepšiť náladu, určite potom príď za nami. Niežeby som chcela byť voči Danke zlá, ale...“

„Nič mi nevyšlo!“ rozhodila som rukami a popísala jej, v čom tkvel problém. Mamina ma počúvala, tvárila sa náramne empaticky, ale keď som skončila, všimla som si, ako jej myká kútikmi.

„Opováž sa mi smiať! Čo môže byť v mojom veku horšie ako vetry v najnevhodnejšom čase?!“

To už mama nevydržala a zadúšala sa od smiechu. „Pre-prepáč, len som si to predstavila... chůda babina, keby vedela, ako prispela k zničeniu potenciálneho vzťahu. Šošovica...“

„Vtipné,“ zamumlala som a mračila som sa na mamu, ale čím dlhšie som sa dívala na to, ako sa zvíja na posteli, tým viac sa mi chcelo pridať sa k nej.

„Nevravme jej to, nechcem, aby bola smutná,“ navrhla som po lapaní dychu. Cítila som sa oveľa lepšie.

„Zaujímalo by ma, čo vám tu je také smiešne,“ vtrhla dnu teta Dana. „Ja sem prídem načerpať silu a vy sa tu zavriete do izby a zabávate sa bezo mňa!“

Teta Dana mala sklony k teatrálnosti. Zvyčajne mala na tvári aspoň krčovitý úsmev, len občas bola uplakaná ako dnes a pomerne často niečo ofrflala. Ale vychádzali sme spolu dobre, napriek tomu, aká bola občas na svoj vek šialená.

„Niekedy mám fakt pocit, že ste skôr sestry, ako mama a dcéra. Tereza, mala by si sa nad sebou zamyslieť. Trochu...“

„Ďakujem za poklonu, že vyzeráme rovnako dobre a mlado,“ odvetila mama a žmurkla na mňa. Rozhodla sa nereagovať na jeden z mnohých tetiných komentárov na výchovu, ktorými ju občas obdarila, napriek tomu, že vlastné deti nemala. „Pridaj sa k nám, zlepši sa ti nálada. Ale daj si pozor na podivné vône,“ zahlaholila, na čo sme opäť vybuchli do smiechu.

„Fajn, idem za mamou. Keď sa znormalizujete, dôjdite,“ zafrflala opäť.

„Dnes je akási nabrúsená, zvyčajne sa ako-tak naladí na našu vlnu,“ zhodnotila som, keď zatvorila dvere. „Čo sa jej vlastne stalo?“

Mama mávla rukou. „Ale, videla Igora s inou.“

„Chúďa teta Dana, vôbec sa jej v tej láske nedarí.“

„Možno niekto preklial rodinu Andráškových. Ale je načase, aby si kľatbu prelomila. Ak nie s Marcelom, tak s niekým iným. Okrem toho, nič nie je stratené. Nabudúce si možno pohovoríte za lepších podmienok.“

„Hm...“

Vtom mama vyskočila a tlesla dľaňami. „A teraz hor sa do záchranej akcie menom Danka a jej ľubostný život. Zrejme sa budeme musieť obetovať a pôjdeme s ňou nakupovať.“

To bol jediný liek na tetine žiale s chlapmi.

Prišli sme do obývačky. Teta sedela so spustenými plecami vedľa babiny a dívala sa na nejakú reláciu v telke. Neušlo mi, ako babina preberá zrnká ruženca. Bola som presvedčená, že viem, za koho v tej chvíli odrieka modlitbu.

„Dani, mala by si sa odreagovať. Čo by si povedala na menší výjazd?“ zvalila sa mama vedľa svojej sestry a drgla do nej lakťom. Teta k nej obrátila sivasté oči, také podobné maminým.

„Kam?“

Mama pokrčila plecami. „Kam chceš. Nákupné centrum? Aupark? Môžeme prebehnúť butiky, možno nájdeš niečo, čo ťa poteší. A Igor si bude potom trieskať hlavu o stenu, o akú atraktívnu ženu prišiel.“

Dana sa smutne usmiala cez slzy. Nákupy milovala. Ak nebola v práci alebo na joge, určite sa prechádzala po obchodoch a preratúvala, čo si kúpi, len čo dostane výplatu alebo dostatočne našetrí. Svoju garsónku na druhom konci Piešťan mala prepchatú oblečením. Lahko sa jej nakupovalo, keď mala postavu ako slížik.

„Tak ideme?“ spýtala sa mama. Tete nebolo viac treba. Rýchlo sa pozviechala z postele, v kúpeľni si osušila slzy a o pár minút sme už kráčali. Sotva sme vdýchli vôňu desiatok obchodov, teta pookriala a ťahala nás úplne všade. My s mamou sme nakupovanie zvyčajne brali ako nevyhnutné zlo, ale tentoraz sme prežili. Už len kvôli tete a úsmevu, ktorý sa jej po polhodine objavil na perách. Po dvojhodinovom maratónu sme sa zviezli na prútené kreslá v kaviarničke a objednali sme si zmrzlinové poháre. Kúpili sme si len dve letné košeľe, ale tetina nálada bola obrátená o stoosemdesiat stupňov. Usmievala sa, neustále rozprávala a zastrájala sa, ako tomu Igorovi ukáže, koho podviedol a o čo prišiel. Mama na mňa podchvíľou sprisahanecky žmurkala.

„Na chvíľu si odskočím,“ zdvihla sa teta, pretrela si čelo vlhké od potu a stratila sa na toaletách.

„No, myslím, že misia je splnená. Na pár týždňov budeme mať pokoj a usmiateho člena rodiny,“ oprela sa mama o operadlo, privrela oči a spokojne sa nadýchla. Bola krásna. A mladá. Pre svoju sestru by urobila čokoľvek. A pre mňa či babinu tiež. Zaslúžila by si niekoho, kto by to dokázal oceniť. Veď aj ja som vďaka nej a tomuto spontánnemu nápadu zabudla na nevydarené poobedie.

„Mami, vieš, že si úžasná?“ nahla som sa k nej. „Fakt, fakt úžasná!“

„Viem,“ znela odpoveď a tetu Danu privítal náš smiech.

3. KAPITOLA

Súčasnosť

Opatrne som otvorila dvere a vklzla do tmavého bytu. Nahmatala som stoličku a tackavo som si sadla. Vypila som trochu viac, ako vydržím, a ja, bohužiaľ, vydržím veľmi, veľmi málo, a tak sa mi ešte stále trochu krútila hlava. V ušiach mi šumelo a mala som problém zvyknúť si na ticho po tom burácavom hluku, v ktorom som sa ešte pred niekoľkými minútami pohybovala.

„Kde si bola doteraz?“ buchla mama po vypínači a chodbu zalialo kruté svetlo. Rýchlo som zažmúrila, no i tak sa mi zatmelo pred zaslezenými očami. „Sú tri hodiny! Tma ako v rohu a ty sa flákaš ktovie kde! Kde si bola? Bože, Mirka, vieš, ako som sa o teba bála!“

Konečne sa mi podarilo zaostriť na maminu siluetu. Jej zvyčajne mäkká tvár bola teraz skrivená zlosťou, strachom a čiastočne i úlavou. No hnev i naďalej valcoval zvyšok. Celý jej postoj ma varoval. Oči mala zúžené na uzučké škáročky, vysielala nimi blesky hodné letnej búrky, ruky mala založené vbok a nohy rozkročené. Vlasy mala rozčuchané, akoby sa v nich každú chvíľu prehrabávala. A pery, plné a obvykle rozťahnuté do milého úsmevu, mala pevne zovreté, až beleli. Musela byť strašne nahnevaná.

„Tak?“ vyštekla.

„Bože, nevyvádzaj tak,“ zaplietol sa mi jazyk. *Bože, už v živote nechcem piť. Nevieam, prečo ma tá Irena vždy nahovorí.*

„Ty si ešte aj pripitá,“ hlesla mama udivene. Pravá ruka jej vyletela k hrdlu.

„Nie som. Dala som si len trochu. Mám predsa meniny!“

„To je jedno! Zajtra ideš do školy! Pýtala si sa ma, či môžeš byť dlhšie ako do desiatej? Dobre vieš, že nemám rada, keď sa motáš kade-tade po nociach a najmä keď ideš na druhý deň do školy!“

„A čo? Mala som tu sedieť s tebou? Rozprávaš, akoby som to robila bežne! A pritom robievam samé nudné veci!“ zdvihla som zrak a vstala som zo stoličky. Zrazu sa vo mne ozval hnev. Ten istý, ktorý ma predtým vyhnal von. „Stále sekám dobrotu, stále som s tebou doma, a keď náhodou niekam idem, tak len na skok. Aj to mám len Irenu, lebo som tlstá!“

splietala som v hneve. Alkohol mi rozväzoval jazyk. Nezvykla som často piť a už vôbec nie v takejto miere, ale dnes som mala mimoriadne zlý deň a potrebovala som sa odreagovať. Videla som jej v tvári boj súcitu s hnevom, no nepovedala už nič.

„Keby bolo všetko inak, mohla som mať normálnu rodinu. Otca a meniny také, po akých som vždy túžila! Ale nie, ja musím mať za otca nejakého ženatého blbca.“

Mama sa zatvárla, akoby som jej dala zaucho. Plecia jej ovisli, hoci pery i naďalej zlovestne stískala.

„Chod' si ľahnúť, Mirka, a vyspi sa z tej opice.“

Chcela som, aby na mňa kričala. Aby som jej zvýšený hlas mohla oplatiť vreskotom. Túžila som kričať a ničť všetko navôkol. Sklamanie a smútok ma rozožierali ako kyselina. Lenže ona vyvesila vlajku, zastavila ma skôr, než by som povedala viac vecí, ktoré by ma mohli zajtra mrzieť. A to ma opäť vytočilo. Prečo musí byť vždy taká dokonalá?!

„Neznášam ťa!“ zasyčala som, preletela som okolo nej a len tak-tak som sa vyhla rozospatej babine, zmätene vykukujúcej z izby. Vtrhla som do izby a potkla som sa o prah. Celý svet sa so mnou točil. Všetko bolo zle. Moje meniny boli fiasko. Zničila som, čo sa dalo.

Eahla som si do postele a rozplakala som sa. Navôkol sa rozprestierala tma, dokonca i tichý šepot babky a mamy už utíchol. Rozišli sa do svojich izieb. Možno zaspali. Len ja som sa skoro celú noc prehadzovala. Strašne ma mrzelo, ako som na mamu vybehla. Ona za nič z toho nemohla. Ako som si dovolila vyčítať jej, že nemám otca? Ako som sa len odvážila spomenúť ho? Keď som bola mladšia, neprešiel deň, kedy by som tým mamu neotravovala. Muselo jej to ubližovať, a keď som bola staršia, všimla som si pri tých otázkach záblesky smútku a bolesti v jej očiach, tak som postupne prestala. No počas Vianoc, narodenín a menín ma to občas premhlo. Túžila som po otcovi. Po silnom mužovi, ktorému by sme sa ja i mama smeli schúliť v náručí a on by nás ochránil pred zlom dnešného sveta. Túžila som po rozprávkach, ktoré by mi rozprával ocko. Potom by ma prikryl, pobožkal na čelo a odišiel do obývačky. Chcela som otca, s ktorým by som sa učila bicyklovať, s ktorým by som chodila na rodinné opekačky. Otca, od ktorého by som, podobne ako zvyšok mojich spolužiakov, mohla drankáť peniaze na oblečenie a na rande s chlapcami. Lenže to všetko boli len sny. Bubliny, ktoré sa mi vznášali v mysli a pravidelne praskali. Len občas som sa prestala ovládať. No dnes do mňa pichala Irena. Navážala sa do mňa, presne vedela, kde mám slabé miesta. Vybuchla som. A ešte vždy som mala pred očami mamin pohľad.